

LIBRIS | We know
books

CIPRIAN ALBU

Înger de serviciu

roman

Lebăda Neagră

Iași, 2022

Cuprins

Capitolul 1	
<i>Culori</i>	7
Capitolul 2	
<i>Umbre</i>	39
Capitolul 3	
<i>Efraim</i>	93
Capitolul 4	
<i>Paris. Gri</i>	133
Capitolul 5	
<i>Roșu aprins. Rug</i>	171
Epilog	189

CAPITOLUL 1

Culori

Cândva, aici locuia un om fericit. Eu.
— La dracu'!

Mi-am privit indignat mâinile îmbătrânite, ca și cum n-ar mai fi fost ale mele, degetele diforme, tremurânde, pielea încrețită, care începea tot mai mult să semene cu solzii unui pește dezgustător, și atunci mi-am amintit gândul care îmi ardea dospind creierii de atâta timp: viața mea, așa cum o știusese până atunci, se sfârșise. Din oglinda aburită din baie mă privea un chip obosit, cu ochii goi, înfundați în orbite. Observam neputincios ridurile tot mai adânci care anticipau venirea anilor de decădere, sprâncenele crescute haotic și buzele crăpate.

M-am gândit atunci: dacă s-a sfârșit totul sau asta urmează, la ce bun bruma de iluzie din prezent? Nu te mai păcăli singur! E gata!

Uneori, în baie, încă mai simțeam parfumul Adinei din alte vremuri. Îl căutam prin toate colțurile. Pipăiam gresia rece și rosturile albe dintre plăcile gri cu speranța că acolo materia reține mai mult amintirea mirosului ei.

Asta mă scotea din miști mai mult decât insomniile din fiecare noapte, când stăteam cu ochii lipiți de telefon, în întunericul de mormânt al casei, făurind-mi prostește speranța că poate acum vorbim, ne amintim, râdem amândoi și gata, suntem vii. Mă prindeau zorii zilei adormit cu capul lipit de ecranul prea luminos al telefonului, mereu deschis și cu mâna pipăind cablul de încărcare, viitor semn, desigur, pentru ștreangul izbăvitor ce urma să mă liniștească pentru totdeauna.

În curând, lumina zilei avea să invadeze camera mobilată sumar și știam că asta o să mă umple de nervi. Draperiile de bună calitate, închise la culoare, își făceau datoria în a ține soarele, musafirul nepoftit, la distanță, dar numai până la un punct. Mă gândisem de câteva ori să zidesc cu totul ferestrele pe dinafară, dar până la urmă am abandonat ideea. Totuși, de aer curat aveam nevoie, chiar dacă de lumină m-aș fi lipsit bucuros. Am închis ecranul telefonului și imediat l-am redeschis: dacă la urma urmei intră, dacă încearcă să-mi vorbească și eu nu sunt aici s-o ascult?

Pe noptiera albă de la capătul patului, ambele din același material, pal, fag, MDF sau ceva asemănător, cumpărate împreună la ofertă de la IKEA, magazinul online, era o ramă foto cu noi doi, fericiți, ținându-ne de mână pe Podul Alexandru al III-lea din Paris; undeva în spatele nostru, Tour Eiffel se înălța nepăsător peste noi și dacă te-ai fi uitat cu atenție la poză, ai fi văzut că turnul celebru era poziționat fix între noi, de parcă

ar fi vrut să ne separe sau ca și cum crescuse acolo, cu noi, făcea parte din noi, îl purtam fără să vrem și fără să știm pretutindeni. Dedesubtul ramei foto aurite, cu aspect vintage scria cu caractere italice „Iubește-te mai întâi pe tine însuși” sau cam așa ceva, mă rog, traducerea e aproximativă, dar acesta era mesajul, și Adina iubea chestiile astea, avea nevoie de mesaje motivaționale și ca să iubească, citea cu nesaț toate cărțile de dezvoltare personală, avea teancuri întregi cumpărate, pe care le răsfoia înfrigurată.

Avea uneori acea febrilitate și îndârjire a jucătorilor veterani la loto, cu fiecare nouă carte începută părea să spună: „gata, aici e cheia, știu eu asta, e bestseller, n-are cum altfel.” Nu rămânea, desigur, cu nimic din toate fițuicile pe care le citea, poate cu vreun citat sau două pe care le punea pe wall pentru ea și prietenele ei și cam asta era tot. De câte ori nu auzisem dictonul ăsta cu iubirea nemărginită pentru tine însuși și altele asemănătoare, repetate încontinuu, obsedant, și de ea, și de atâția alții, propovăduit la nesfârșit de toți noii guru ai unei generații fără repere, fără nimic concret de care să se agațe sau cu care să lupte în fuga haotică prin existență, bieți condamnați aprioric la narcisism suprem, ca singură formă de viață cât de cât acceptabilă care mai rămăsese de încercat.

Pe peretele alb din fața patului din dormitor era tabloul pe care nu mai apucasem vreodată să-l facem împreună, pe care Adina zicea mereu că-l vom umple cu cele mai

dragi amintiri din călătoriile noastre, cu bilete colorate de tramvai din Lisabona, cu cele două mici măști aduse de la Veneția, în fine, ideea era să-l umplem cu obiecte mici și drăguțe, care să ne amintească doar nouă de experiențele trăite și care pentru un eventual vizitator n-ar fi avut nicio însemnătate. Până la urmă, toate obiectele de care vorbeam zăceau în balcon într-o cutie mică de carton, pe care nu știu de ce n-o aruncasem până acum, deși doar ideea că amintirile noastre erau acolo îmi producea suficient de multă durere.

— Devenim mai degrabă dependenți de durere decât de fericire, mi-a spus Adina atunci, în ultima noapte, în urmă cu aproape un an.

— Cum dependenți de durere? Tu chiar crezi chestia asta? Ca o treabă din aia sadomaso? E ceva ce vrei să-mi spui, iubito? i-am răspuns râzând.

— Am citit undeva chestia asta, nu mai știu unde și... cred că e adevărată. Altfel, nu înțeleg de ce mai stăm împreună, Sergiule...

Adina rostise ultima parte a propoziției aproape în șoaptă, mai mult pentru ea, și chestia asta m-a făcut să-mi dispară zâmbetul cu totul. La naiba, urma iar o discuție serioasă, și eu mă gândeam doar la pepenele roșu din frigider, la dulceața și zeama lui răcoritoare. Era sfârșit de august și totuși era încă foarte cald. Era seară atunci, stăteam amândoi în bucătărie, iar Adina era îmbrăcată doar într-un tricou larg cu Mickey Mouse și pe tocuri. Știu, e anormal să mergi așa prin casă, iar tocurile cu siguranță

erau foarte incomode, dar pe vremea aia chiar nu ne păsa de nimic, chiar de pierduse și un pariu; oricum, imaginea asta, cu ea gătind așa, mi-a rămas întipărită pentru totdeauna în minte.

— Unde ai citit-o, draga mea? Pe Facebook sau într-o carte din aia adevărată, știi tu, cu pagini de hârtie, cu copertă, cu autor și fără poze din concedii?

— Da, Sergiule, știam că asta o să zici, mi-a răspuns Adina cu amărăciune. Lei în răs tot ce spun eu, din păcate așa am ajuns. Și asta nu-i deloc OK.

— Stai un pic, iubita mea, nu te supăra, te rog, hai să nu stricăm seara asta, vrei? A fost o glumă...

— Ce să nu stricăm? Tu strici totul! Tu, cu remarcile tale tâmpite, cu răutatea și sarcasmul tău. Uneori am impresia că-ți face mare plăcere să mă chinui.

— Iartă-mă, vrei? Nu mi-am dat seama că te deranjează. Hai la mine în brațe, te rog, Adina. Uite ce botic a pus ea și e și mai sexy așa când e supărată și mânioasă. Cred că inconștient ajung să te supăr, numai ca să te văd așa, aprinsă.

Încercarea mea de a glumi n-a avut însă niciun efect asupra ei. Stătea mai departe îmbufnată și știam că orice aș face nu va schimba nimic. Îi va lua două, trei ore, mi-am zis, în cazurile grave dura până la două săptămâni toată încrâncenarea ei de a rămâne supărată, dar până la urmă se înmuia. Totuși, era și ea om. Și-a dat jos pantofii cu toc și s-a așezat pe scaunul din bucătăria mică. Pe vremea aceea locuiam în chirie într-un apartament

cu vedere la bulevard și ne plăcea uneori, seara târziu, să observăm oamenii care treceau grăbiți pe trotuarele largi și încercam să facem scenarii:

— Uite, îl vezi pe ăla?

— Care?

— Uite-l, tipul cu câinele. Pfaaaai, ce chestie, vezi cum merg amândoi la fel? mă întreba entuziasmată Adina.

— A, da, îl văd. Zici că merg la fel? Da, chiar, au acel mers, parcă un pic săltat. Știi ce se zice, uneori ajungi să semeni cu animalul de lângă tine.

— Ha, ha, râse Adina. Nu știu care-i mai animal dintre noi doi.

Râdea din nou, era de bine, semn că-i trecuse, măcar pentru moment, supărarea.

— Hmmm, da, greu de zis, cred că astă-noapte eu am fost, deși...

Imaginea omului cu pardesiu negru și cu pălărie, cel puțin așa părea îmbrăcat de la înălțimea etajului opt, de unde îl observam noi, ni se părea chiar mai stranie decât modul foarte comic în care se sălta pe vârful picioarelor când mergea, în aceeași cadență cu câinele pe care îl ținea în lesă.

— Oare unde merge așa țațoș?

— Da, chiar, poate merge la o întâlnire. Sau mai degrabă se întoarce de la una. Are mersul omului triumfător. Știi, Adina, exista o scenă în filmul acela, *Un homme et une femme*, pe care n-ai vrut să-l vezi cu mine, în care un tip se plimbă pe malul mării. E îmbrăcat la fel, în pardesiu,

și ai impresia că el și câinele lui au același mers, ca și cum ar fi unul. Mi se pare incredibil să văd reprodușă scena asta aici, sub ochii noștri, ca și cum cineva ar fi decupat omul și câinele lui și i-ar fi pus să meargă prin diverse cadre. Eu cred că e un semn ăsta.

— Un semn? Ce semn?

— Semnul că până la urmă va fi bine. Pentru că așa e în filmul ăla, Adina. Până la urmă e bine.

— Dar vrem noi asta? Chiar vrem noi să fie bine? Eu cred că suntem amândoi dependenți de suferința pe care ne-o provocăm. Începusem să-ți spun și mai de vreme, când m-ai întrerupt. De asta ne certăm din orice prostie. Și bine nu poate fi.

— Da. Știu că ne certăm din cauza unor tâmpenii. Dar eu aș vrea să nu ne mai certăm. Deloc, dacă se poate.

Adina a zâmbit. Și-a întors capul spre mine. Tipul cu câinele dispăruse din peisaj.

— N-o să ne mai certăm mult. Îți promit asta. Poate așa vei fi fericit. Tu meriți să fii fericit.

Nu-mi plăcea deloc cum suna ultima parte, totuși i-am răspuns:

— Și tu meriți cel puțin la fel de mult, Adina.

Am luat-o în brațe și am sărutat-o încet pe cap, era cald în casă, mirosea minunat a pepene roșu proaspăt amestecat discret cu parfumul părului ei despletit. S-a tras ușor din brațele mele, stătea acum la vreo jumătate de metru de mine, din când în când se uita pe fereastră ca și cum ar fi trebuit să vadă pe cineva, și chiar dacă

era destul de întuneric în bucătărie, mi-am dat seama că obrajii îi erau roșii. Își prinse părul blond platinat, proaspăt vopsit, într-o coadă și se uită fix în ochii mei:

— Dragul meu, trebuie să vorbim ceva.

— Sigur, ce să vorbim? Despre concediu?

Nu-mi plăcea cum suna asta cu „trebuie să vorbim” și de fapt, întreaga atmosferă din seara aia nu prevestea nimic bun.

— Într-un fel da, e despre concediu, spuse zâmbind. Un concediu care poate nu-ți va plăcea. Vreau să mă ascuți puțin, bine? Fără să spui nimic.

Inima începuse să-mi bată cu putere, simțeam din tonul ei rece, calculat, că se întâmplase ceva grav, ceva care îți cere enorm de mult curaj să poți împărtăși cu omul care ți-e drag de frică să nu dezamăgești sau să nu produci suferință pentru care celălalt nu este deloc pregătit. Habar n-am, dar undeva între curaj, suferință și dezamăgire urma să se petreacă tot ceea ce avea să-mi zică. Săraca de ea, m-am gândit, cine știe de cât timp vrea să-mi spună despre concediu și nu-și găsește cuvintele, la naiba, chiar așa dur sunt, am ajuns să-i fie frică de mine?

— E despre faptul că eu mâine plec, continuă Adina. După cum știi, mâine am ședință la Paris. Așa au hotărâtăștia, să facă ședința la Paris anul acesta. Nu mă întreba de ce, că nu prea știu motivele. Am auzit că big boss are una nouă, o tipă de la marketing și poate de aia, vrea s-o impresioneze cu romantismul. Habar n-am dacă așa o fi, nici nu contează.

Adina se întorsese cu totul spre mine și mă privea fix în ochi. Din albaștri se transformaseră în verde chihlimbar și știam că asta nu e de bine. Ciudat cum irisul răspundea instant trăirilor ei interioare, mă gândeam dacă era ceva specific doar ei sau oricărui om i se modifică nuanța ochilor pe măsură ce simte ceva tot mai intens. Am observat că lăsase brațele pe lângă corp, mâinile erau încordate și pumnul stâng era strâns ca și cum ar fi urmat să atace pe cineva sau urma să se apere. Am încercat s-o iau de mână, dar s-a tras un pas în spate. Era acum în ușa de la bucătărie, oricum nu era o bucătărie mare, iar Adinei nu-i plăcea, mereu spunea că atunci când lucrurile vor deveni cu adevărat serioase între noi și ne vom muta la casa noastră, primul lucru va fi să mobilăm bucătăria și să punem o insulă mare pe mijloc.

— Nu vreau în brațele tale acum, Sergiule! Vreau să ascuți ce am de zis și atât!

Avea vocea gătuită de emoție și maxilarul încleștat; mai mult deduceam decât înțelegeam ce spune.

— OK, OK, te ascult, numai, te rog, liniștește-te. Orice ar fi, noi doi putem rezolva. Întotdeauna am făcut-o, nu? Adina?

Îi vorbeam cât puteam eu de calm în momentele alea. Dispăruse orice urmă de curiozitate legată de concediu și cred că pentru prima dată de când eram cu ea am simțit frică. Parcă toate terminațiile nervoase începeau să paralizeze, dacă mă concentram puțin, cred că puteam vizualiza inima bătând cu putere și sângele urcând cu

viteză spre creier și prăbușindu-se în cascade purpurii în obraji. Noroc că în bucătărie era întuneric și Adina nu putea observa toate astea.

— Deci, reluăm. Mâine dimineață la cinci plec la Paris. Nu e nevoie să mă duci la aeroport. Vine o mașină să mă ia și ceea ce trebuie să...

— Dar vreau să te duc la aeroport! Știi că îmi place să fac asta pentru tine! i-am răspuns cu tonul cel mai calm de care eram în stare, accentuând pe „vreau”.

— Nu mă mai întrerupe! a strigat la mine Adina. Mâine plec singură la aeroport și... și...

Adina izbucni în lacrimi și reuși să mai spună, printre suspine:

— Și... nu... mă... mai... întorc... Niciodată.

Am rămas trăsnit acolo, la fereastra de la bucătărie, și cred că mi-au trebuit câteva secunde ca să pot procesa ceea ce-mi spusese. Ca un făcut, la pick-up se auzea *Salut*, duetul minunat dintre Hélène Ségara și Joe Dassin. Era un disc vechi, pe care cineva scrisese o dedicație pentru iubita lui în amintirea orelor petrecute în ploaia de primăvară și pe care îl cumpărasem cu Adina dintr-un magazin de antichități din Paris. Ciudat cum uneori muzica punctează într-un mod neașteptat momentele mele importante din viață, ca și cum un dirijor nevăzut ar schimba partitura în funcție de ce trăiesc eu.

M-am sprijinit de pervazul geamului și atunci l-am observat din nou pe tipul cu câinele. Mi s-a părut chiar că-mi face cu mâna și mersul lui era parcă și mai săltăreț

și m-am gândit pentru o secundă că totul face parte dintr-o farsă pusă la cale de Adina. Probabil tipul cu câinele era un prieten de-al ei care se plimba pe acolo și urma să facă ceva, la naiba, ce căuta iar pe bulevard dacă nu avea legătură cu toate astea spuse de ea? Era doar așa, de umplutură? Am deschis geamul și am vrut să-l strig, dar tipul cu câinele dispăruse iar, de fapt îl puteam vedea alergând spre capătul străzii, acolo unde începea șirul de blocuri noi, ieșise la plimbarea nocturnă să-și ia țigări și scosese și câinele cu el, desigur, asta era cea mai plauzibilă explicație. Atunci, de ce fugise când am vrut să-l strig? Am închis geamul de la bucătărie, simțeam că sângele mai devreme pompat de inima neobosită, adevărata uzină a vieții, se scurgea încet spre vârful picioarelor și chiar m-am uitat o secundă dacă nu cumva se înroșise podeaua. M-am așezat încet pe scaun și m-am uitat din nou la Adina. Aș fi vrut să-i spun ceva, s-o întreb de ce, de când se gândise la asta, dacă avea pe altul, de ce acum, înainte de concediu, aș fi vrut s-o întreb atât de multe! În schimb, singurul gând care a câștigat bătălia cu învâlmășeala din capul meu și care a ajuns în cele din urmă să fie rostit de gura mea uscată a fost:

— Pleci cu el?

Adina s-a uitat la mine mirată. Evident, nu înțelegea întrebarea și oricum plângea prea tare ca să poată vorbi. În lumina difuză a lămpii de pe hol mi se părea cea mai frumoasă femeie din câte văzusem vreodată, așa cum se ghemuise acolo, între uși, și m-am repezit lângă ea,